

Arrest

**nr. 57 396 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 december 2010 en op 13 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, dient op 13 augustus 2009 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Hij legt een arbeidsovereenkomst voor daterend van 30 augustus 2009 met tewerkstelling vanaf 1 september 2009.

Op 2 oktober 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 26 mei 2010 dienen verzoekster en de minderjarige kinderen een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als echtgenoot en als bloedverwanten in neerdalende lijn.

Op 6 augustus 2010 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Antwerpen om verzoeker uit te nodigen en te vragen welke activiteit hij heden heeft en hem te verzoeken daarvan bewijsstukken voor te leggen. Op 17 augustus 2010 neemt verzoeker hiervan kennis.

Uit een formulier van de werkloosheidskas van de vakbond van 17 augustus 2010 blijkt dat verzoeker sedert januari 2010 een werkloosheidsuitkering ontvangt.

Op 25 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten opzichte van verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing:

*“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van C. M., M. geboren te B., op 18.10.1960 van Spaanse nationaliteit
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 13-08-2009 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende. Betrokkene ontving een bijlage 8 op 07-09-2009 in de hoedanigheid van werknemer. Nog voor het verkrijgen van de E-kaart op 02-10-2009 is de tewerkstelling, dewelke de basis was voor het toestaan van het verblijf van betrokkene, stopgezet. Uit nazicht van dimona blijkt dat betrokkene slechts aan de slag was tot 30-09-2009 (zie administratief dossier).

Betrokkene werd naar aanleiding van deze gewijzigde situatie op 06-08-2010 vriendelijk verzocht om ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteit via een uitnodigingsbrief die hem betekend werd op 17-08-2010. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Daarop legde betrokkene het bewijs voor werkloosheidsuitkering te genieten sinds januari 2010.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos werd na een tewerkstelling van minder dan een jaar, het verblijfsrecht behouden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden vastgesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Gezien de intussen maandenlange werkloosheid is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene kennelijk geen reële kans op tewerkstelling heeft. Indien hij die immers wel zou hebben, zou hij immers al terug aan de slag zijn, al dan niet occasioneel of in interimverband. Derhalve kan betrokkene eveneens zijn recht op verblijf niet behouden als werkzoekende omdat hij evenmin aan die voorwaarden voldoet (art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15-12-1980.

Gezien betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 § 4 opgenomen, kan overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

Op 25 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten opzichte van verzoekster en de minderjarige kinderen. Dit is de tweede bestreden beslissing:

*“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A. B., S. geboren te B. op 01.07.1973 van Spaanse nationaliteit
EN*

*C. A. D. geboren te A. op 03-08-2010 van Spaanse nationaliteit
EN*

*C. A. A. geboren te E. op 27-04-1994 van Spaanse nationaliteit
EN*

*C. A. O. geboren te L. op 20-04-1996 van Spaanse nationaliteit
EN*

*C. I A. N. geboren te L. op 02-07-2000 van Spaanse nationaliteit
EN*

C. I A. N. geboren te L. op 30-10-2002 van Spaanse nationaliteit

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

A. B., S. verkreeg het verblijf als familielid van een burger van de Unie op basis van art. 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980. De kinderen kregen het verblijf op basis van art. 40 bis § 2,3° van diezelfde wet.

De echtgenoot van mevrouw A. B. werd gevraagd om zijn economische activiteiten of bij gebrek daaraan om de bestaansmiddelen waarvan hij en zijn gezin leven aan te tonen. Hij legde niets voor aangaande enige nieuwe economische activiteit. Het beschikbare inkomen blijkt enkel te bestaan uit werkloosheidsuitkering, nergens uit het administratief dossier blijkt dat iets werd toegevoegd aangaande inkomen waar het gezin zou over beschikken, uit activiteiten van mevrouw. Derhalve moet ertoe besloten worden dat mevrouw geen eigen economische activiteit heeft ontwikkeld of over enige bestaansmiddelen zou beschikken waardoor ze het recht op verblijf in eigen hoofde zou kunnen behouden.

Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving bij de echtgenoot/vader op basis van art. 42bis en bij gebrek aan een alternatieve verblijfsgrond voor mevrouw, dient ook het recht op verblijf van de familieleden van de burger van de Unie te worden beëindigd overeenkomstig art 42 ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel, Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli .1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht;

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed, [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissingen d.d. 25.11.2010) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden:

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2,4.),

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid

ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St, n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V, arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier. (...)

In casu zijn de bestreden beslissingen van 25 november 2010 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2,3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.), Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009» punt 2,3. in fine en Cf R.V.V. arrest n° 28,599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat een essentieel en uitermate relevant gegeven – met name

1) Dat eerste verzoeker geen steun ontving van het OCMW (Stuk 3);

2) Dat hij werkloosheidsuitkeringen ontving ten belope van ongeveer 1000 euro (Stuk 4):

3) Dat hef gezin kinderbijslag ontving van ongeveer 1000 euro (Stak 5);

-NIET in overweging werd genomen om tot de bestreden beslissingen (bijlage 21 d.d. 25,11.2010) te komen, terwijl een dergelijk essentieel gegeven door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mag worden gezien.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing voldoende duidelijk is. Zoals blijkt uit de uiteenzetting van de feiten, werd verzoeker op 6 augustus 2010 verzocht om zijn huidige economische activiteit mee te delen overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Het was derhalve verzoekers taak om de nodige documenten bij te brengen. Aangezien uit informatie is gebleken dat verzoekers tewerkstelling reeds op 30 september 2009 werd stopgezet en dat hij derhalve niet meer als werknemer kan worden beschouwd, werd op rechtmatige wijze gesteld dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan. Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van verzoeker en bij gebrek aan alternatieve verblijfsground van verzoekster, werd ook haar recht op verblijf beëindigd. Verzoekers maken niet duidelijk op welke manier het ontvangen van een werkloosheidsuitkering en kinderbijslag dit gegeven in een ander daglicht stelt. Een eenvoudige lezing van de beslissing volstaat om alle feitelijke en juridische gegevens te kennen die aan de grondslag liggen van de beslissing. Verzoekers tonen niet aan dat de motivering niet afdoende is noch dat ze op gebrekkige wijze is tot stand gekomen.

De verwerende partij stelt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissingen, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Er werd een correcte toepassing gemaakt van de vigerende wetgeving en de interpretaties die ter zake courant zijn. De bestreden beslissingen werden op correcte wijze gemotiveerd en verzoekers tonen niet aan op welke wijze de door hen vooropgestelde wetsbepalingen en verdragsartikelen geschonden

worden. De verwerende partij vervolgt dat haar geen onzorgvuldig gedrag kan worden verweten nu verzoekers niet aantonen dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van de feiten.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40, § 4 en 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet: hij kan niet meer worden beschouwd als werknemer en hij kan zijn recht op verblijf als werkzoekende niet behouden, zodat een einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht als burger van de Unie. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het recht op verblijf van de familieleden van de burger van de unie wordt beëindigd gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de echtgenoot en vader en bij gebrek aan alternatieve verblijfsgrond voor verzoekster.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker geen steun ontving van het OCMW, dat hij werkloosheidsuitkeringen ontving ten belope van ongeveer 1000 euro en dat het gezin kinderbijslag ontving ten belope van ongeveer 1000 euro.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 13 augustus 2009 een aanvraag ingediend heeft als werknemer of als werkzoekende op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

*"§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)."*

Op 2 oktober 2009 werd verzoeker in de hoedanigheid van werknemer in het bezit werd gesteld van een verklaring van inschrijving. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker slechts gewerkt heeft van 1 september 2009 tot 30 september 2009 en dat hij een werkloosheidsuitkering geniet sedert januari 2010.

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40 § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid bedoelde voorwaarden (...). De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°; in de volgende gevallen:

1° (...)

2° (...)

3° bij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° (...).”

Nu verzoeker slechts één maand tewerkgesteld is geweest in september 2009 en geacht wordt onvrijwillig werkloos te zijn geworden en hij zich bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven, bleef zijn statuut van werknemer behouden gedurende zes maanden. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat op 25 november 2010 -datum waarop de beslissing werd genomen- deze termijn van zes maanden overschreden is, dat verzoeker een werkloosheidsuitkering geniet en wordt besloten dat verzoeker dus niet meer kan worden beschouwd als werknemer.

Dit strookt met de gegevens van het dossier en verzoekers betwisten dit motief geenszins. Zij stellen enkel dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker geen OCMW-uitkering ontving, dat hij een werkloosheidsuitkering ontving en dat het gezin kinderbijslag ontving. Verzoekers tonen hiermee echter niet aan dat het motief dat verzoeker niet langer kan worden beschouwd als werknemer, niet correct zou zijn. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk verwezen naar het feit dat verzoeker een werkloosheidsuitkering ontving: *“Daarop legde betrokkene het bewijs voor werkloosheidsuitkering te genieten sinds januari 2010.”*

Het motief dat verzoeker evenmin zijn recht op verblijf kan behouden als werkzoekende, betwisten verzoekers niet in dit middel.

Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat hun kritiek dat geen rekening werd gehouden met de OCMW-uitkering, met de werkloosheidsuitkering en met de kinderbijslag, zou meebrengen dat de motieven van de tweede bestreden beslissing niet correct zijn. Daarin wordt immers ondermeer gewezen op het gebrek aan inkomen uit een eigen economische activiteit of aan eigen bestaansmiddelen van verzoekster.

Verzoekers slagen er met hun beperkte kritiek niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zouden zijn of tot stand zijn gekomen op basis van een correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers tonen niet aan dat *in casu* niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

Tweede middel: Schending aan van de artikel 40 § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel:

Geschonden bepalingen en bespreking;

Artikel 40 § 4, eerste lid, 1° bepaalt het volgende:

(...)

In de eerste bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld (Stuk 1);

'Gezien de intussen maandenlange werkloosheid is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene kennelijk geen reële kans op tewerkstelling heeft. Indien hij die immers wel zou hebben, zou hij immers al terug aan de slag zijn, al dan niet occasioneel of in interimverband. Derhalve kan betrokkene eveneens zijn recht op verblijf niet behouden als werkzoekende omdat hij evenmin aan die voorwaarden voldoet (art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15-12-1980.

Gezien betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 § 4 opgenomen, kan overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.'

In de tweede bestreden beslissing - die het gevolg is van de eerste bestreden beslissing - stelt , verweerder het volgende (Stuk 2):

'Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving bij de echtgenoot/vader op basis van art. 42bis en bij gebrek aan een alternatieve verblijfsgrond voor mevrouw, dient ook het recht op verblijf van de familieleden van de burger van de Unie te worden beëindigd overeenkomstig art 42 ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980'

Uit de samenlezing van de eerste passage uit de eerste bestreden beslissing met de passage uit de tweede bestreden beslissing merkt men op dat de verwerende partij VERONDERSTELT dat eerste verzoeker niet aanmerking ZOU komen voor een verblijf in België als "werkzoekende". Louter uit de elementen dat eerste verzoeker een werkloosheidsuitkering geniet, leidt verwerende partij uit dat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden voor een werkzoekende zoals deze bepaald zij in artikel 40 § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet,

Opdat verwerende partij een dergelijke veronderstelling zou kunnen maken, dient zij zich eerst te vergewissen of eerste verzoeker en eerste verzoekster bv. Ingeschreven zijn bij de VDAB, sollicitatiebrieven hebben uitgestuurd, ingeschreven zijn bij interims, en of ze reeds interimwerk hebben verricht. Het blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij niet met de nodige omzichtigheid en redelijkheid is overgegaan tot intrekking van het verblijfsrecht middels een bijlage 21.

Verwerende partij is onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de intrekking van het verblijf van verzoekers en hun vijf gemeenschappelijke kinderen, en dit zonder na te gaan of ze wel in staat zou kunnen komen voor een verblijf als "werkzoekende". De verwerende partij nam de beslissing dat eerste verzoeker niet aan de voorwaarden van artikel 40 § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kon voldoen zonder hieraan een voorafgaandelijk onderzoek te laten voorafgaan, desnoods verzoekers te verzoeken bijkomende stukken binnen een bepaalde termijn binnen te brengen."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze uiteenzet op basis waarvan verzoeker niet als werkzoekende kan worden beschouwd. De verwerende partij wijst erop dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aangeeft dat het feit dat verzoeker maandenlang werkloos is, doorslaggevend is geweest om te concluderen dat hij geen kennelijk reële kans meer op tewerkstelling heeft. Verzoekers tonen in hun verzoekschrift op geen enkele wijze het bewijs van het tegendeel aan. Ze tonen derhalve niet aan dat de beslissing op verkeerde gronden werd genomen en slagen er niet in om de motivering voorzien in de beslissing te weerleggen.

2.2.3. Verzoekers betwisten het motief van de eerste bestreden beslissing dat verzoeker zijn recht op verblijf niet kan behouden als werkzoekende omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en het motief in de tweede bestreden beslissing dat vermeldt dat de verklaring van inschrijving van verzoeker werd ingetrokken. Verzoekers stellen dat de verwerende partij "zich eerst (dient) te vergewissen of eerste verzoeker en eerste verzoekster bv. Ingeschreven zijn bij de VDAB, sollicitatiebrieven hebben uitgestuurd, ingeschreven zijn bij interims, en of ze reeds interimwerk hebben verricht" en dat de verwerende partij "desnoods verzoekers (diende) te verzoeken bijkomende stukken binnen een bepaalde termijn binnen te brengen."

Het motief in de eerste bestreden beslissing hieromtrent luidt als volgt:

“Betrokkene werd naar aanleiding van deze gewijzigde situatie op 06-08-2010 vriendelijk verzocht om ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteit via een uitnodigingsbrief die hem betekend werd op 17-08-2010. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Daarop legde betrokkene het bewijs voor werkloosheidsuitkering te genieten sinds januari 2010.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos werd na een tewerkstelling van minder dan een jaar, het verblijfsrecht behouden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden vastgesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Gezien de intussen maandenlange werkloosheid is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene kennelijk geen reële kans op tewerkstelling heeft. Indien hij die immers wel zou hebben, zou hij immers al terug aan de slag zijn, al dan niet occasioneel of in interimverband. Derhalve kan betrokkene eveneens zijn recht op verblijf niet behouden als werkzoekende omdat hij evenmin aan die voorwaarden voldoet (art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15-12-1980.”

Hieruit blijkt, en dit wordt bevestigd door de stukken van het dossier, dat verzoeker bij brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 augustus 2010 werd uitgenodigd mee te delen welke activiteit hij heeft en daarvan bewijsstukken voor te leggen. Op 17 augustus 2010 werd deze brief aan verzoeker ter kennis gebracht. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, kon de verwerende partij bijkomende inlichtingen vragen aan verzoekers en uit de stukken van het dossier blijkt dat zij dit daadwerkelijk heeft gedaan. Aan verzoeker werd letterlijk het volgende gevraagd:

“Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteit hij heden heeft (werknemer, zelfstandige in België, werknemer/zelfstandige in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, e.d.). Gelieve hem te verzoeken daarvan binnen de maand na kennisname van deze brief, de bewijsstukken voor te leggen.

Indien betrokkene werkloosheidsuitkering zou genieten, dient uit het bewijs van de uitbetalende instantie te kunnen opgemaakt worden hoelang betrokkene in België tewerkgesteld is geweest en sedert wanneer hij werkloosheidsuitkering geniet (eventueel met terugwerkende kracht).

Ingeval zijn tewerkstellingsperiode minder dan een jaar zou bedragen is het belangrijk dat betrokkene moeite doet om aan te tonen dat hij werkzoekende is (a.d.h. van een inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven) en dat hij aantoont een reële kans te maken op tewerkstelling.

(...).”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker als antwoord hierop een formulier van de werkloosheidskas van de vakbond voorlegde daterend van 17 augustus 2010 waaruit blijkt dat verzoeker sedert januari 2010 een werkloosheidsuitkering ontvangt. Verzoeker legde geen andere stukken voor.

Nu verzoeker, na daartoe uitdrukkelijk te zijn verzocht, geen inschrijving bij de VDAB en geen sollicitatiebrieven voorlegde, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met verwijzing naar artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet oordeelde dat verzoeker, gezien zijn maandenlange werkloosheid, kennelijk geen reële kans op tewerkstelling heeft en indien hij die wel zou hebben, hij immers al terug aan de slag zou zijn, al dan niet occasioneel of in interimverband, en dat verzoeker zijn recht op verblijf bijgevolg niet kan behouden als werkzoekende omdat hij niet aan die voorwaarden voldoet. Verzoekers tonen niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of zou steunen op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoekers tonen evenmin aan dat het door hen aangehaalde motief van de tweede bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op een foutieve feitenvinding. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het verblijfsrecht van verzoeker terecht werd beëindigd en verzoekers tonen niet aan dat verzoekster over een alternatieve verblijfsgrond beschikt.

De verwerende partij is met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht te werk gegaan door aan verzoeker op 17 augustus 2010 uitdrukkelijk te vragen welke activiteit hij had, of hij werkzoekende is en een reële kans maakte op tewerkstelling. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de

staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers tonen niet aan dat dit beginsel geschonden is of dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze te werk is gegaan. Inzake het redelijkheidsbeginsel wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

De schending van de door verzoekers aangevoerde bepaling en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET